

z imenovanim c. kr. namestništvom se tedaj na podstavi § 6. ukaza c. kr. poljedelskega ministrstva z dne 6. junija l. 1893, drž. zak. št. 100, dovoljuje prosti promet z vinskimi trtami z drugimi zarezjevalci in prenašalci trtne uši med I. vinogradskim ozemljem, zaznamovanem v tukajšnjem razglasu z dne 17. novembra l. 1900, dež. zak. št. 26 in med zgoraj naštetimi krajnimi občinami vojvodine Štajerske. Izvažanje vinskih trt in drugih predmetov, ki so znani kot zarezjevalci in prenašalci trtne uši iz okuženega ozemlja v kuge prosto ozemlje pa ni dovoljeno.

Poučni in zabavni del.

Zaupnik.

(Spisal E. K.)

Ivan Aleksejevič je zmešan. Nihče sicer ne trdi tega, ali zadnjič mi je sam priznal to čudno tajno. Bedasto je in jaz ne vem prav, kaj naj bi storil. Smilil bi mi se mož, da ni tudi to smešno.

Vrag vedi, ali so to sami slučajji, ali je res kakšna usoda — prijetno ni na noben način.

Povedal mi je vse. Govoril je z nekim čudnim humorjem, ki so ga zmožni samo ljudje ne povsem navadnega uma. Tarča pušicam svojega sarkazma je bil on sam.

Srebala sva črno kavo in Aleksejevič je začel:

— Ali si mi prijatelj? me je vprašal.

— K vragu! — njegovo vprašanje me je namreč res nekoliko osupnilo in v takih slučajjih mu mora vedno vrag služiti — pa ne da bi se bil ukopal v kakšni sentimentalnosti?

— Ah, kaj sentimentalnosti! Človek govori tudi brez tega lahko v prijateljstvu. — Pa, vse eno. Meni je že preneumno. To komedijo mora kdo izvedeti, kdor si bodi. Ali me hočeš poslušati?

— Drage volje, če je komedija vredna tega. Bodi prijazen, pa mi povej najprej, ali je to kakšen pikanten brzojav, ki ste ga v uredništvu vrgli v koš, da ne pohujšate moraličnih čitateljev, ali je načrt kakšne moderne novele, ali —

— Nič. Sedaj ne govorim kot novinar. Besedo ima Ivan Aleksejevič, človek, nič drugega.

— Aoh! sem dejal, kakor bi mi bil angleški spleen odsinil v duhu. Ivan me menda ni slišal. In je izmed onih ljudi, ki vedno rajše molče, kakor da bi govorili; ali kadar se namenijo kakšno stvar povedati, tedaj jim nihče ne more zabraniti tega. In tako sem se moral udano pokoriti njegovi volji in mirno poslušati storijo.

* * *

Ivan Aleksejevič je novinar. Njegov oče je najprvo hotel, naj bi postal trgovec, ali Ivan ni imel za ta stan prav nobene sposobnosti. On bi bil gotovo vedno ceneje prodajal blago, nego ga je kupil. Po dveletnih brezuspešnih poskusih v tej koristni stroki

so ga utaknili zopet v gimnazijo, kjer je bil v nekaterih predmetih vedno izvrsten, dočim je v drugih pri vsakem izpitu prišel na rob propada. Vender je nekako končal vseh osem razredov; po zrelostnem izpitu je pa prišel k pošti. Tri leta je pomagal odpravljati pametna in neumna pisma v svet, tedaj pa se mu je zazdelo to delo preveč dolgočasno. Bil je prepričan, da ga spravi enakomernost te službe pre zgodaj v grob, in neki dan se je poslovil od svojih tovarišev in se ugnezdil v uredništvu „Vestnika“.

Sedaj je že dolgo tam. Piše politične članke, domače novice, literarične studije, gledališke kritike, deželnozborska poročila in še druge stvari. Imel že jako dober stil in ljudje so ga imeli radi. Ampak, tu je pravzaprav tičal zajec v grmu. Tako, kakor so ga imeli radi, mu ni bilo všeč. Nekdaj pač ni mnogo razmišljal o tem, ali sedaj se je začelo nekaj v njem upirati. Nekaj mu je bilo sicer nejasno, ali vse skupaj se mu je zdelo še neumno. Začel je premišljati.

Hm, kako je bilo že vse?

Enkrat je bil zaljubljen. Takrat je imel še jako čudne pojme v življenju . . .

Ha, ha, kako je to bedasto! — Takrat ni imel nobenih pojmov, ne o svetu, ne o življenju, ne o delu, ne o človeštvu, ne o politiki, s kratka, o ničemur. Takrat je bil enostavno mlad človek, živeč tja v en dan sprejemajoč življenje ter njegove razmere in pogoje tako kakor jih je ravno našel, kot nekaj pozitivnega, česar se ne razmišlja, ne razglaba, ne razodeva. A uživati je hotel. To mu je bilo prirojeno. Instinkti so bili v njem tako močni, da so si podložili vse misli in želje, njegov razum se ni dal ločiti od njegovih naravnih nagonov in njegova volja je bila pravzaprav samo izvrševalna želja, ki so jih ustvarjala in porajala njegova čutila.

Takrat je bil Ivan Aleksejevič mlad in zdrav, — mož visoke rasti; širokih, obočenih prs, čvrstih udov in močnih mišic. Glavo z bujnimi temnoplavimi lasmi in svežim, cvetočim, pravilno lepim licem je nosil po konci, njegove modre sijajne oči so gledale naivno ponosno v svet, samo to ga je jezilo, da se pod njegovim nosom nikakor niso hoteli pokazati pravi brki, temveč samo par dlačic, katere je sicer neprenehoma gladil in nategoval, da bi jih mogel res toliko iztegniti, da bi vsaj nekoliko „imponirale“. Ivana Aleksejeviča je namreč veselilo, ako je njegova zunanost ugajala ljudem. Ko je služil svoje prostovoljno leto pri vojaki, je bil skoro srečen, kadar mu je prinesel nove hlače, ozke, kakor jih sploh nosijo pri hrvatskih polkih, da so se izticala v njih njegova močna bedra. In vojaška suknja je morala biti kakor ulita nanj. A to ni bila gizdavost, — samo veselilo ga je.

Zdrav je bil in krepak, vrhu tega pa tudi nekoliko romantičen. Toda, njegova romantika je bila megljena, podobna tistim svetovnim meglam v vsemirju, iz katerih postanejo tekom dolgih, dolgih tisočletij

svetovni in svetovni sistem; megleno je bilo sploh vse na njem in v njem, samo njegovo zdravje, njegova mladeniška moč je bila jasna. In ta ga je naganjala, naj jo izrabi. Ali Ivan Aleksejevič je bil naven in njegova duša je bila mehka; njegova moč je nosila vajeti, ter ni mogla zadivjati v divjem, neukročenem letu čez plan življenja, kjer je cvetelo toliko cvetek uživanja, da bi jih bil lahko kar trgati, trgati, trgati. Njegova volja je postala želja in se izražala samo kot hrepenenje, ki je razbujalo njegovo mehko dušo in žgalo njegovo toplo, zdravo kri.

Ivan Aleksejevič je mrl za ljubeznijo . . . Njegovi roki sta mirno ležali na mizi ali pa se igrali z listi kakšne knjige, s kakršno si bodi malenkostjo. Ali on je čutil, kako se krčno iztezati, kakor bi hoteli, hoteli objeti kak beli vrat, priviti kakšno toplo srce na mirna prsa, v katerih je pa vendar čutil goreče grmade, valujoča morja in piš viharjev . . . Ah, ljubiti, ljubiti! . . .

To opojno hrepenenje, to mogočno teženje po nekem znanem neznanem, te slutnje polne želja in te želje polne slutenj so ga včasih tako premagale, da ni mogel ne misliti, ne delati. Tedaj je pohitel vun v Tuškanec, med drevje, na čisti, sveži zrak; ali ves vzduh se mu je zdel napojen, nasičen neke dražesti in nekega draženja, ki ga je opajalo, da se mu je vse vrtelo v glavi. Ivan Aleksejevič, ki ni mogel prej pogledati v ženski obraz, je sedaj poželjivo, kakor pod ulivom neke silne, divje, jake magične moči upiral svoje poglede vsakemu dekletu v oči in bilo mu je, kakor bi se tedaj oziral v njem strasti poln, drhčoč glas: Zakaj me ne ljubiš?

In Ivan Aleksejevič, ki se je včasih spuščal v filozofične pogovore, dobro vedoč, da ni v njem niti trohice filozofa, pa je tedaj z nekim komičnim prezirom vsega erotičnega in z dražestno nonšalanso zametaval vse občutke, češ ljubezen je nemožatost, je sedaj nevede zavrgel vse umovanje, živeč v samih čuvstvih in vse njegovo bitje ni bilo nič drugega, nego nepremagljivo hrepenenje po ljubezni.

Pa to so bile včasih hude ure, noči polne trpljenja.

Takrat je bil že poštni uradnik.

Neki dan je dobil dopis, glasom katerega je bil premeščen k poštnemu uradu v gornjem mestu. Celkoma je bil urad majhen in prav hitro se je seznanil z vsemi uradnimi tovariši. Med njimi je bilo tudi neko dekle, Ivana Bukšičeva, ki je službovala že drugo leto ob tisti priprosti mizi, na katero so ji skozi rešetko podajali rekomandovana in ekspresna pisma, ona pa jih je zapisovala v knjige in dajala ljudem recepise. Osemnajst let ji je bilo, ko je prišla v to dolgočasno sobo, ki je bila za njo skoro celi svet. Imela je staro mater, sicer pa nikogar. Njeni tovariši so bili sami starejši ljudje, vsi razven enega oženjeni. Ta pa, Gavra Ninkovič, se je zaljubil v njo;

vsaj dejal ji je nekaj, da jo ljubi, da ne more živeti brez nje in razne podobne besede, kakoršnih je Ivana mnogo čitala v raznih romanih. Ko ji je štirinajst dni brez presledka zatrjeval svojo globoko ljubezen, mu je petnajsti dan verjela, a šestnajsti dan je bilo vse pri kraju. Kajti komaj mu je bila dejala, da bi ga morda tudi ona lahko ljubila, jo je že poprosil, naj ga ob večerni uri obišče in njej je bilo, kakor bi jo bil polil s kropom. Odvrnila se je vsa užaljena in od tistega časa je čutila v sebi nekaj zoprnega napram moškimi sploh. In mislila je, da bo vedno tako ostalo.

Ta Ivana je bila včasih soseda Ivanu, v uradu. Tistemu Ivanu Aleksejeviču, ki je bil samo ljubezensko hrepenenje.

Ivana ni bila nenavadna krasotica, ali zalo dekle. Kostanjeve lase, rujave oči, okroglasto lice z nekoliko bolj podolgasto brado, malce zakrivljen nos, obrvi precej visoke, srednje velikosti. In v tistih rujavih očeh ji je svetil nekakšen ponos, ki ni bil ošabnost, ki pa se je vanj mešalo nekaj, čemur bi bilo težko reči, ali je bilo zaničevanje ali sovraštvo. Njena postava je bila vitka, ali udje so bili razmerno bujni. A Ivan jo je gledal skoro vsaki dan. In kmalu se je zaljubil vanjo. Neki večer je tekal kakor blazen po Savski cesti. Njegove misli so se kregale z njegovimi čuvstvi.

Nič ne pomaga, zaljubljen sem vanjo, zaljubljen čez ušesa.

Ali zakaj ravno vanjo? Če ni človek bedast, bedast, bedast! Ravno vanjo!

Ko je nekoč izjemoma razmišljal o ljubezni in ženitvi, si je bil v duhu komponiral ideal. Dotična ženska mora biti krasna, južen tip, črne oči, črne lase, visoka mora biti, zelo izobrazena, na glasoviru mora znati igrati, elegantno se mora oblačiti in seveda bogata mora biti.

Ali je Ivana južen tip? Ali je zelo izobrazena, bogata, ali igra glasovir? In vendar, in vendar je zaljubljen vanjo, da se kar boji za svoj razum. Zakaj ravno vanjo?

No, ta notranji prepir mu ni nič pomagal. Zgodilo se je, česar ne bi bil sam nikdar verjel. Ivan Aleksejevič je skoro obolel. Morda je bil celo resnično bolan. Gotovo je, da je često bledeval, da mu tek ni bil najboljši, da mu je bil pogled nestalen. In gotovo je tudi, da so bile to same posledice ljubezni.

A Ivan Aleksejevič je bil čuden človek. Često je bil z Ivano povsem sam v uradu, a da ni bilo tega, bi bil drugače lahko našel potrebne priložnosti. Ali kdo ve, je li čutil kakor Heine:

Verriet mein blasses Angesicht
dir nicht mein Liebeswehe?
Und willst du, dass der stolze Mund
das Bettelwort gestehe?

O, dieser Mund ist viel zu stolz
und kann nur küssen und scherzen:
er spreche vielleicht ein hönisches Wort,
während ich sterbe vor Schmerzen

ali je bilo kaj družega v njem — s kratka, trpel je blazne muke in vender ni rekel Ivan besedice o svoji ljubezni.

Mlada uradnica ni sprva niti pazila na to, da je v uradu nov tovariš. Za njo je bil njegov dohod istega pomena, kakor da bi bili postavili novo omaro v sobo. Ali videla je Ivana skoro vsaki dan, sedel ji je nasproti in včasih mu je morala pogledati v lice. Enkrat je opazila, da se je ta mož čudno spremenil. Videla je njegovo bolestno lice, otožni pogled, ki ga je zaman skušal zatajiti in včasih je čula, kakor bi tiho, tiho vzdihnil. Vprašala ga je, ali je bolan, on pa je kratko odgovoril: Ne!

Nehoté je začela razmišljati, kaj mu je in prikradla se ji je misel v glavo: Zaljubljen je. Tedaj je posmešno stisnila ustnice, češ: To so možki!

To je trajalo skoro dva tedna. Včasih je Ivana kradoma pogledala bolnika, iz same zvedavosti, kakor je sama sebi trdila in v njeno ponosno, sarkazma polno oko se je prikradlo nekaj milejšega.

— Saj ni čudo, da se mi smili. Revez trpi. Hm, kar mi je znano, se ne shaja z nobeno žensko. Menda ni svojemu idealu niti povedal, koliko trpi. To bi bilo že nekaj. Ponos — to bi mi ugajalo. Zakaj ni zaljubljen v mene? . . .

Glasno, rezko se je nasmejala, da se je sama prestrašila.

Kakšna neumna ideja je pa to?

Ivan Aleksejevič jo je nemo pogledal, kakor bi jo hotel vprašati, zakaj se smeje. (Dalje sledi.)

Novice.

— **Osebnosti.** Deželnovladni inženir gosp. Jaroslav Bloudek je imenovan višjim inženirjem. Gosp. Bloudek vodi regulacijo Save. — Železniški višji oficijal gosp. Josip Mazi v Ljubljani je imenovan inspektorjem. — Cand. mech. Pavel Kobler je napravil na dunajski tehniški inženerski izpit. — Imenovani so: profesor na mestni realki v Idriji g. Vladimir Herle in suplent na I. državni gimnaziji v Ljubljani gosp. Anton Jeršinič za profesorja na drž. gimnaziji v Kranju in suplent na gimnaziji v Novem mestu gosp. A. Škerlj profesorjem istotam. Premeščeni so profesorji gg. dr. Valentin Korun in dr. Fran Riedl iz Kranja v Ljubljano ter Josip Wester iz Novega mesta v Ljubljano. — Občinski svet ljubljanski je imenoval magistratnega konceptnega praktikanta gosp. dr. Miljutina Zarnika magistratnim konceptnim pristavom. — Začasni stavbni pristav deželne vlade, gosp. Ivan Rezač je imenovan definitivnim pristavom. — Kneza Windischgratza logar gosp. Fran Melliva je dobil zlati zaslužni križec.

— **Promocija.** V torek, dne 24. m. m. bil je na češki Karlo Ferdinandovi univerzi v Pragi promoviran doktorjem prava gosp. Milan Gorišek iz Ruš na Pohorju.

— **Redek jubilej.** Okrajni šolski nadzornik v Črnomlju gosp. Anton Jeršinič praznoval bode letos redki jubilej, namreč 40letnico, kar je učitelj in 25letnico, kar je šolski nadzornik. Velike zasluge gosp. nadzornika Jeršinovca za razvoj našega šolstva je pripoznal že presvetli cesar s tem, da mu je podelil zlati zaslužni križec.

— **Volitev v kranjsko zdravniško zbornico.** Ker je potekla triletna funkcijska doba sedanjega odbora, je vlada odredila novo volitev, ki se bo vršila dne 17. julija.

— **Protestni shod v Ljubljani.** Izvrševalni odbor narodno-napredne stranke sklicuje na nedeljo, 6. julija velik shod narodno-naprednih somišljenikov v namen, da se odločno in slovesno protestira proti počenjanju katoliško-narodne stranke v kranjskem deželnem zboru. Shod se bo vršil v Sokolovi dvorani v „Narodnem domu“ v Ljubljani. Govorili bodo poslanec Ivan Hribar, deželni odbornik Peter Grasselli, poslanec dr. Andrej Ferjančič, deželni odbornik dr. Ivan Tavčar in odvetnik dr. Karol Triller. Začetek ob 10. uri dopoldne.

— **Umetnost.** V zavetišču za slovensko umetnost, v gosp. Schwentnerjevi izložbi se nahaja že nekaj dni nad pol ducata oljnatih slik Ivana Groharja. Nad gosp. Groharjem ima človek posebno veselje, ker ima dve lastnosti, ki sta se pri njegovih slovenskih kolegih dosedaj le deloma udomačili: da je resno marljiv, in da očitno napreduje.

— **Nov ruski spis o Slovencih.** Gosp. A. N. Haruzin, ki je postal pred kratkim direktor v ministrstvu notranjih del, je izdal ravnokar jako zanimivo razpravo o kranjskem Krasu (Krajnski kraj i ego čudesnyja javlenija).

— **Na slovenski c. kr. II. državni gimnaziji ljubljanski** (v Beethovnovih ulicah št. 6) se bo vršilo upisovanje v I. razred v nedeljo, dne 13. julija od 8. do 12. ure dopoldne. Zunajniki se vsprejemajo tudi na pismeno zglasilo, ako pošljejo ravnateljstvu do 13. julija svoj rojstni list, zadnje šolsko izpričevalo in 6 kron 60 vin vsprejemnine. Vsprejemne izkušnje se prično v torek dne 15. julija, in sicer pismene dopoldne ob poldesetih, ustne popoldne ob treh.

— **Dekliško realno gimnazijo v Novem mestu** snujejo šolske sestre in novomeški prošt gosp. Elbert.

— **Prememba imena.** Ministrstvo notranjih del je porazumno s pravosodnim in finančnim ministrstvom dovolilo, da se občina Obrh v črnomaljskem političnem okraju odslej imenuje Dragatuš.

— **Konkurs** je napovedal znani restavrater na Bledu in v Opatiji gosp. Tirmann. Čujemo, da so posebno prizadete ljubljanske firme.

— **Štrajk v Škofji Loki.** 200 delavcev pri kamnolomu, kjer se pripravlja kamen za bohinjko železnico, je začelo štrajkati.

— **V Kamniku** je bil te dni pokopan 87 let stari hlapec Tone Pernc, originalen tip, katerega je Ogrinec porabil za Pavleta v igri „V Ljubljano jo dajmo“. Služil je skoro petdeset let pri gosp. Josipu Rodetu (pri Cenetu).

— **Volitve delegatov delojemalcev III. volilni okraj** v okrajno bolniško blagajno se vsled priziva krščanskih socialistov zopet od strani mestnega magistrata razveljavljene. Vzrok je bil ta, ker ni bil volilni imenik pravilno sestavljen, ker so se izpustili opravičeni volilci in ker so se vpisali taki, ki niso bili opravičeni.

— **Cerkniško jezero** je bilo druga leta ob tem času že navadno suho, letos pa je vsled vednega deževja še vedno napolnjeno tako, da je jezerska gladina dokaj visoka. Vožnja po jezeru, ležečem v znožju mogočnega Javornika, je zelo prijetna in zabavna, zato se prirejajo vsako leto iz Cerknice tja izleti, kateri so občinstvu najbolj priljubljeni.

— **Kolesarji na jesenskih vojaških vajah.** Kdor izmed rezervistov domačega polka se želi udeležiti letošnjih vojaških vaj kot kolesar, javi naj se nemudoma pismeno pri

delanih satov; praznih okvirjev, ki imajo samo satne začetke, pa jim tudi ne dajajmo nad pet, ali največ šest, za katerimi naj pride takoj stekleno okence ali mrežica in lesena deska, ki imajo nalogo zadržati toploto, da ne uide, ker je hlad zelo na potu stavbi satja in razvoju zalege. Ko so okvirci vže dozidani in ako je pričakovati še bogate medene paše, potem obesimo še eden ali dva okvirca v panj, in sicer tako, da pride en okvir pred tretji sat od spredaj in drugi za njim, ker čebele v gnjezdu ne trpijo nobenih praznin, ampak jih urno izpolnijo. Ne smemo pa pozabiti dati okvircem vselej satne začetke, da čebele pravilno napravijo satje. Ako opazimo, da kak sat ne gre pravilno od rok čebelam, moramo koj poseči vmes in pogrešek popraviti, kajti zakrivljeno in povprek stavljeno satje dela pri premakljivih panjovih samo veliko zgago.

Ako denemo v kak panj satne kosove različne velikosti, tedaj obesimo manjše bolj spredaj pri žrelcu in večje bolj zadaj; to pa zato, ker čebele v sprednjem delu veliko hitreje stavijo, nego v zadnjem. Seveda satni začetki ne smejo imeti duha po miših, urinu (scalnici) itd., kajti v tem slučaju bi se roj lepo zahvalil za ponujano stanovanje in poslovil. Ko je ves roj v panju, nesi ga takoj na odločeno mesto v ulnjak, ne postavlja ga pa pod ali nad ali celo poleg materinega panja, ker bi se pri prvih izletih veliko rojevih čebel pomotoma vrnilo v stari panj.

Prvenci ali prvi roji pridejo najraje kako so-parno, toplo, mirno opoldne, za katerim rada nastopi nevihta ali deževni dnevi. Ako čebele vsled slabega vremena ne morejo na pašo, jim v treh dneh poide ves živež, ki so ga prinesle kot roj seboj za doto in če jim ne pomagamo čebelarji, morajo poginiti. Celo o lepih dnevih moramo podpirati roje z medom, ako je paša zelo pičla. To je temeljni kamen uspešne čebeloreje. Le pri obilni paši nima pitanje rojev nobenega pomena. Tudi moramo opomniti, da se roji ne smejo nikoli pitati precej prvi večer, ker naravni roj vzame seboj vselej brašna za tri dni na pot. Ako bi roj pred časom pitali, utegnil bi nam takorekoč iz gole objestnosti drugi dan odnesti pete. Zato pokladajmo šele tretji večer po rojitvi. Žal, da mnogi začetniki o kakem pitanju rojev ne marajo nič slišati. Kdor pita, ta bo kmalu z veseljem opazil, kako urno napreduje izdelavanje satja in zalege.

Da ne nastane ropanje, ne svetujemo mazati panjev od znotraj z medom; veliko boljša v ta namen je melisa, bela kopriva ali kaka druga medonosna rastlina.

Majhnih in poznih rojev naj začetnik niti zastonj ne jemlje, ker ne bo imel ž njimi družega nego jezo in stroške.

Ako imamo v ulnjaku panjove z neoplojeno matico, zaznamujmo jih z majhnimi šopki ali s kako pisanobarvano rečjo, da more mlada matica po ženi-

tovanjskem izletu lahko najti zopet svoj panj: kajti ako se zmoti in zaide v sosednji panj, jo tamkaj brez usmiljenja zabodejo do smrti. Ker se mlade kraljice na svatovskem izletu tako rade poizgube ali jih ptice pozobljejo, zato preglejmo poznejše roje in starce od časa do časa, je-li imajo matice. Ako opazimo zalego, smo lahko mirni, matica je pri hiši.

Da in kako je treba pozne roje, ako nimajo v septembru dovolj ljudstva in živeža, družiti, o tem hočemo poročati enkrat v jeseni ob zato primernem času.

Danes le še kličemo: Kmetovalec, pečaj se pridno s čebelarstvom, ki upliva tako blagodejno na srce in značaj človekov! — o —



Zaupnik.

(Spisal E. K.)

(Dalje).

Vsa zbegana je hitro dejala:

— Oprostite. Ne bodite hudi. Včasih imam sila neumne misli. Tako je bilo ravnokar sedaj, pa sem se morala sama smejati svoji neumnosti. Ne bodite hudi.

— Zakaj bi bil hud? je odgovoril in navidezno mirno dalje računal. Ona pa ga je gledala . . .

— In zakaj bi bila to neumna misel?

V njenih prsih se je nekaj upiralo. Neka stvar, ki jo je bila dolgo potlačevala, se je jela upirati tiraniji. Ivani je bilo sedaj dvajset let.

— Zakaj bi bila to neumna ideja? je ponovila. In ta hip je že ljubila Ivana, pač ne da bi bilo dejstvo dospelo do njene zavednosti. Vsa njena volja je bila do dobrega premagana. Nekaj družega se je prerivalo skozi skorjo njenih načel, kakor pišče, ki prekljuje jajčevo lupino, in se je začelo gibati v njeni notranjosti. Tam je bilo toliko mladosti, svežesti, življenske moči — in vsa ta tvarina, doslej pod uplivom neke umetne volje potlačena v mrtvilo, je začela siliti na dom. Tri, štiri tedne se je to godilo tajno, ne da bi bila Ivana opazila in pojmila izpremene, naenkrat je prišla ura, ko je vedela, kaj je. Zaman je klicala na pomoč spomin; zaman si je v duhu slikala onega, ki jo je bil naučil sovražiti moške; zaman je lovila tisto uro, ko si je bila zapisala v možgane „načela“ in „ideje“. Čuvstvo se je zmagoslavno razširjalo po vsem njenem bitju in drhčoč je vprašala: Zakaj ni zaljubljena v mene?

Sedaj se ni več smejala sama sebi. Vsa je trepetala in v njeni duši je nastalo sovraštvo proti neznaniki, ki se ž njo še pečajo njegove misli.

— Pa, zakaj? Ali sem izgubila nado? Saj ga ona gotovo ne ljubi. On trpi, trpi. Ha! To je tolažba.

Sramovala se je te misli, ali vendar se je je oklenila.

— Ali kdo ve, če se ne zgodi jutri, kar se ni zgodilo včeraj? Jutri — ali pa že danes — in tedaj . . .

— Ne, to ni mogoče, da bi prišlo že tako daleč z menoj. Saj se kar plašim te misli, da bi ga ona uslišala. In vendar je tako in vsa lastna tolažba in vse pomirjevanje mislij ne pomaga. Zakaj ne ljubi mene!?

V uradu je bila tako nemirna, da ni mogla delati. Na srečo ni bilo ta dan mnogo opravka. Vsak hip je pogledala Ivana Aleksejeviča in njeno srce se je krčilo ob teh pogledih.

— Kako trpi radi nje! Ah, zakaj ne ljubi mene! Če bi vedel, kako ga ljubim! . . . Kdo ve, če bi vedel . . .

Njej je bilo, kakor bi bila mačka, ki preži na svoj plen. Zdelo se ji je, kakor bi morala skočiti tja k njegovi mizi, pograbit ga za rame in mu drhniti svoj topli dih v obraz, upreti svoj bodeči pogled v njegove oči in ga prisiliti, da jo gleda, kakor ptič kačo, pa tedaj zakričati: Bodi moj! Čuješ! Ti moraš biti moj! Objemi me, poljubi me, pritisni me na svoja prsa, močno, močno! Poljubi me, vroče, vroče, pa pij moj poljub z mojih usten — ah, pij, da se napiješ moje ljubezni, moje silne, strastne, neizmerne ljubezni!

Kakor bi bila začarana, je upirala svoj srepi pogled v Aleksejeviča, ki je ušteval dolge vrste števil v svoji knjigi. Delo mu je uspevalo, bilo mu je, kakor bi mu ležalo nekaj svinčenega v glavi, v rokah, v trepalnicah. Čutil je tisti pogled, ki se je upiral nanj, ali vedel ni, kaj ga moti. Končno je vznemirjen odložil pero. Sedaj je videl, kako ga Ivana gleda.

— Za božjo voljo, kaj pa Vam je? jo je vprašal.

— Meni? — Njen glas je bil nenaravno hripav. — Meni? Nič mi ni.

— Saj ste videti, kakor smrt.

Ona se je nasmejala po priliki tako, kakor bolnik nad odprtim grobom.

— Kako me vprašujete! Kaj pa Vi? Kako pa ste Vi videti z Vašim mučeniškim licem? Kaj pa je Vam?

Nervozno je govorila, nekam razkačeno, a skozi vso zlost je prebijala neka skoro obupna bol, da je Ivan ves presenečen vstal.

V uradu ni bilo nikogar.

— Kaj pa se godi pravzaprav z nama? je Aleksejevič vprašal. Kaj pa je vse to? Zakaj moram tako trpeti? Vi ne veste, da je to grozno. In vi ste krivi, Vi, Vi.

— Jaz? . . . Ha, ha! Jaz sem kriva, da ste Vi zaljubljen in da je ona neumna, ali okrutna ali kaj vem kakšna?

— Ona? . . . Kdo? . . .

— Kdo? Kdo? . . . Ona, ki morda niti ne ve, da je žena. Kajti to je vse neumnost, to je nenaravno, neresnično. Žena zahteva ljubezni in če se ji upira, se laže sama sebi. Ali veste to?

— Jaz, jaz?

— Vi, vi! Kaj je bilo treba tega, da se vse v meni zvija, da gledam, kako se tu mučite in da se sama mučim . . .

— Vi se mučite? Zakaj Vi?

— Pustite me. Ne mučite me še bolj z Vašimi vprašanji. Pokaj ste prišli sem! Odidite, odidite, prosite, naj Vas premestijo, ali pa odidem jaz.

Aleksejevič se je odvrnil. Neka čudna teža mu je pala v prsa in v rokah je očutil krč. Obraz se mu je konvulzivično nagubančil. Počasi se je zopet na pol obrnil proti Ivanu in dejal:

— Dobro, jaz pojdem.

Ivana je zaihtela. Ali takoj se je premagala. Samo glas se ji je še tresel, ko je odgovorila.

— Pojdite! Torej pojdite . . . Pa pojdite!

Sedaj da se Aleksejevič ni mogel več premagati.

— Za Boga, ne vem, kaj delam in kaj naj bi delal. Ali ne vidite, kako trpim? Ne vidite, da trpim radi Vas? In zakaj moram trpeti?

— Radi mene?

Ta hip je razumela vse — vse — a vrata so se odprla in v sobo je stopila neka ženska, da odda priporočeno pismo. In potem so neprenehoma prihajali ljudje in oba sta imela polne roke opravkov. Ali kaj delo! Saj sta se sedaj razumela, saj sta si bila z onimi maloštevilnimi besedami povedala vse.

Dosedanjo trpljenje je minulo — ali ne vse trpljenje. Ivana je ljubila s celim svojim bitjem, vsaka žilica v njej je zahtevala ljubezni in izpolnitve žgočih želja . . . Ali Ivan Aleksejevič ni razumel tega in Ivana se je čudila sama nad seboj. Nekdaj je vendar smatrala ljubezen vse drugače — vse drugače. Za hip se je spomnila onega bivšega tovariša, ki ji je bil napolnil dušo s studom in zgražaje se je vpraševala, ali je ona boljša, nego je on bil tedaj. Neki tajnostni gibljaj v njej je sicer posredoval proti tej misli, ali ona si ni mogla raztolmačiti, v čem bi bila pravzaprav razlika. Silila se je, kakor je le mogla, da bi pregnala tiste misli, a zaman. Pred njenim duševnim očesom so vstajale čudne slike, ki so mučile njeno domišljijo in ji razburjale kri do blaznosti. Včasih so drhte vse žilice njenega telesa, vroče ji je bilo, kakor bi bila v parni kopelji, zrak jo je dušil — in domišljija ji je slikala tiste slike v bujni krasoti in zdelo se ji je, kakor bi tajni zbori peli veličajne himne.

Neki večer je bila že tako silno zbegana, da se ni mogla nikakor več premagovati. Kakšna je ta ljubezen! En poljub, en tak poljub, kakor ga ona zamišlja, in morda bi se vrnil mir v njeno dušo, morda bi se ji ohladila! Ta misel je ni več zapustila, rila

ji je po možganih, kljuvala ji je v srcu, prelivala se ji je po žilah. Ali je bila misel, ali občutek, ali vzburkana kri? Naj si bode, kar hoče — vedela je samo to, da se ne more več vladati, — ne more, ne more — in ker ne more, se tudi noče. V silni ekstazi je pograbila ovratnik in klobuk in z blazno hitrostjo pohitela v Aleksejevičevo stanovanje

(Konec prih.)

Novice.

— **Osebnosti.** Namestnik državnega pravdnika v Ljubljani gosp. Viktor Verderber je imenovan deželnosodnim svetnikom v Mariboru. Okrajni sodnik v Kostanjevici gospod Rajko Doležalek je imenovan deželnosodnim svetnikom in načelnikom okrajnega sodišča istotam, namestnik državnega pravdnika v Ljubljani gosp. dr. Gustav Smolej je imenovan deželnosodnim svetnikom v Celju — Poštnim asistentom v Trzinu je imenovan gospod Matko Svetlič. — Pravosodni minister je imenoval kontrolorja deželne kaznilnice v Gradcu Julija Rabitscha oskrbnikom in nadzornika ženske kaznilnice v Begunjah, Rudolfa Zorattija kontrolorjem kaznilnice v Ljubljani. — K železniškemu stavbnemu vodstvu na Jesenice prideta stavbinska pristava gg. Oton Müller iz Bregence in Makso Rohlena z Dunaja. — Provizoričnim profesorjem na ljubljanskem učiteljskem je imenovan g. dr. Ivan Orel, doslej suplent na tem zavodu. — Poštarja II. razreda gg. Alojzij Schrey v Jesenicah in Fran Šusteršič v Črnomlju sta pomaknjena v I. razreda 4. stopnjo, v II. razreda 2. stopnjo so pomaknjeni poštarji in poštarice gospod Anton Berčon v Ljubljani, gdč. Klementina Watzak v Šmartnem pri Litiji, gosp. Josip Pogačnik v Podnartu in gdč. Evgenija Endlicher v Straži.

— **Staroslovenska maša.** V nedeljo zjutraj je bila v trnovski župni cerkvi staroslovenska maša, katero je daroval grško unijatski župnik v Ricmanjih, gosp. dr. Požar, asistiral pa mu je domači župnik, gosp. Ivan Vrhovnik. Maša je bila darovana za god slovenskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda. Prisostvovalo je maši jako mnogo občinstva iz najboljših narodnih krogov, na čelu vsem odbornice Ciril-Metodove podružnice. Soglasna sodba vseh, ki so bili pri tej maši, je, da je slovenska maša naredila nanje utis, kakor ga latinska nikdar ne more narediti.

Prevzete trgovine. Trgovino s papirjem, s pisalnimi in risalnimi orodjem gosp. Josipa Petriča na Sv. Petra cesti št. 2 in na Resljevi cesti št. 7 je prevzel gosp. J. Bahovec.

— **Popustek na zemljiškem in hišnem davku,** znižanje pridobinske glavne vsote in znižanje pridobinskega davka od podjetij zavezanih javnemu dajanju računov za leto 1902. Po ukazu c. kr. finančnega ministrstva z dne 11. junija 1902, št. 36 270 se je v smislu članov IV. do XI. postave z dne 25. oktobra l. 1896 drž. zak. št. 220 za l. 1902. 1. Popustek na zemljiškem davku na petnajst odstotkov in na hišnorazrednem in hišnonajemniškem davku na dvanajst in pol odstotka določil, 2. je ostalo znižanje pridobinske glavne vsote kakor pretekla leta, ter se je 3. znižalo davčno merilo za v § 100 odstavku 1 in 5 omenjene postave o neposrednih davkih navedene, javnemu dajanju računov zavezane podjetbe na 10 odstotkov.

— **Letošnja XIV. glavna skupščina »Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev«** se bo vršila 14. 15. in 16. avgusta v Trstu. Ob tej priliki namerava pripravljati odbor za prireditev zborovanja prirediti poučni

izlet v Benetke na Lloydovem parniku „Leda“ ali „Seléne“, ako se bo zglasilo zadostno število udeležencev. 10. številka „Učiteljskega Tovariša“ z dne 1. julija je objavila dotični poziv. Iz tega povzamemo, da bi se odpeljali izletniki iz Trsta 16. avgusta ob 2. uri popoldne in dospeli v Benetke po 5 do 5 $\frac{1}{2}$ urni vožnji ter se vrnili v Trst 18. avgusta okoli 1. uri po noči. Da bode pripravljani odbor vedel za določeno število oseb, naj se vsakdo, ki se misli udeležiti tega zanimivega izleta, zgleda pri gosp. Antonu Germeku, učitelju pri Sv. Antonu blizu Trsta in mu pošlje 5 kron: toliko velja vožnja tja in nazaj. Pričakujemo, da se ne bo zglasilo samo učiteljstvo, temveč tudi neučitelji v mnogobrojnem številu za ta velezanimivi izlet, saj se jim ponuja najlepša prilika, da si ogledajo vse znamenitosti tega mesta.

— **Obrtni inšpektorati.** „Wiener Zeitung“ prinaša naredbo trgovinskega ministra sporazumno z ministrom notranjih zadev, ki razdeljuje našo državo v 29 nadzornovalnih okrajev za poslovanje obrtnih nadzornikov. V naših deželah bodo sedeži obrtnih nadzornikov v Gradcu, v Ljubnem in v Celovcu. Cela Kranjska je pridružena graškemu obrtnemu nadzorniku.

— **Umrli.** V Starem trgu pri Ložu je po dolgi mučni bolezni umrl gosp. Fr. Petsche, trgovec, posestnik in gostilničar. — V Ljubljani je po dolgi bolezni umrl gosp. Ivan Kovač, svoj čas faktor „Narodne tiskarne“ in potem solastnik sedaj Kleinova tiskarne. — V Slovenjem gradcu je nagloma umrl iskreni rodoljub gosp. Ivan Saje. — V Ljubljani je po daljši bolezni umrl ravnatelj kranjske hranilnice gosp. dr. Josip Suppan v starosti 74 let.

— **Ubila se je** v četrtek zjutraj pri stavbi Zupančičeve hiše v Sodnijskih ulicah 42 let stara omožena delavka Marija Korenčan, roj. Oglajnar, stanujoča na Karolinski zemlji št. 14. Nosila je strešno opeko po odru pod streho in po lastni krivdi padla skozi neko odprtino pri dimniku 15 metrov globoko v klet. Razbila si je lobanjo in je bila takoj mrtva. Zapustila je tri nepreskrbljene otroke. Njen mož se nahaja v Ameriki.

Na električni cestni železnici bi se bila v sredo zvečer okoli pol 8. ure na istem mestu na Karlovski cesti, kjer je ponesrečil arhitekt Oton Heinz, spet skoraj pripetila večja nesreča. Iz veže pri mestni ubožnici je priletela Ciglarjeva deklica na železnični tir ravno, ko je privozil električni voz. Voznik Leopold Jeglič, isti, ki je povozil Heinza, je voz še pravočasno ustavil, to pa le, ker je vozil počasi in ne v navadnem diru, v katerem vozi po Karlovski cesti.

— **Pogreša se** posestnik z Rakitne Franc Peršin. Mož se je v ponedeljek s svojo kočijo peljal na semenj v Ljubljano preišče kupiti in od tedaj ni sledu o njem. Ker je Peršin jako varčen, trezen in delaven mož, je le mogoče, da se mu je zgodila kaka nesreča, če ne kaj hujega. Kdor kaj ve o njem, naj to naznani orožnikom.

— **Tat v cesarskem gradu.** V cesarskem gradu v Išču splazil se je pred nekaj dnevi popoldne mlad človek v neko shrambo, ter od tod prišel polagoma neopažen v sobe zgornjega nastropja, seveda, v onem oddelku grada, kjer nikdo ne biva. Vzel je na nekem hodniku sveženj ključev, s katerimi je varno in polagoma odpiral sobe, kjer je pregledoval znamenitosti, ter se lepo mirno zabaval s tem. Ko se je utrudil, vlegel se je v naslanjač, kjer je zaspal. Ko je drugo jutro nadzornik prišel pregledovat stanovanje, ustrašil se je, videč na stečaj odprte sobe, ki so bile navadno zaprte, ter mnogo stvari več ali manj v neredu. Predno, da bi sam zasledoval tatu, zaprl je vse vhode ter obvestil bližnje orožništvo. Po dolgem iskanju so našli mladega človeka skritega v peči, kjer je poleg nekaj manjših stvari, katere si je prilastil, imel je tudi vseh 39 ključev, katere je pri vhodu vzel. Tat se je iz-

če pa naši sosedje ostanejo pri običajni nemarnosti. Prav dobro sredstvo muhe odganjati je neka voda, kjer se je kuhalo orehovo ali še bolje lorbarjevo listje. S to vodo se ves les v hlevu večkrat pomaže in istotako vsa živina. To sredstvo je le toliko časa izdatno, dokler je kaj duha po orehovem ali lorbarjevem listju; zato je dobro, mazanje večkrat ponoviti.

Kako je kokošim pregnati uši? To, kar se pri perutnini običajno imenuje uši ali kurjenci, so pravzaprav ptičje pršiče. Napadene kokoši je treba mazati, zlasti ob grebenu in po nogah se delajo grinje, s trpentinovim oljem, s petroljem, z močno tobakovo vodo ali s čim drugim enakim. Istotako se mora skrbno osnažiti kurnjak, in sicer z vročim lugom; če pa kurnjak ni dosti vreden, je pa najbolje sežgati ga in narediti novega.

Kako ravnati s kobilom, ki nikakor noče radovoljno dobiti žrebeta? Če kobila nikakor ne pusti žrebetu sesati, ni druge pomoči, kakor dati ji močno vrv, ki se skupaj zveže in potem s kakim vtaknjnim klincom zasučje (porajklja), da kobilo boli in ji odvzame vso moč. Ta klinec kdo med sesanjem drži in ga po potrebi manj ali bolj privij. Vrhutega je kobilici eno sprednjo nogo držati vzdignjeno, da ne more breati. Tako premagana kobila mora pustiti sesati in sčasom se morda privadi dojenju, ne da bi bilo treba takega sredstva.

Kaj kobilom polagati, da dobi več mleka. Predvsem je kobilo treba krmiti s tečno hrano ter ji polagati krmila, ki pospešujejo tvorjenje mleka. Taka krmila so ječmenova moka, pomešana v pitno vodo, kuhano laneno seme, otrobi in korenje. Če pa vzlic temu kobila ne dobi mleka, krmijo se žrebe posebej, in sicer z ječmenom, kuhanim na vodi, ter mu dodaj nekoliko kravjega mleka. Ta zmes se poklada mlačna. Taka ječmenova juha ima glede okusa in učinka tako veliko sličnost s kobiljim mlekom, da jo žrebeta ne le rada jedo, ampak ob nji tako dobro uspevajo, kakor pri najboljših kobilah. Krmljenje z ječmenovo juho ima celo pri dobro molznih kobilah velike prednosti, ker ob nji žrebe lahko čaka na svojo mater, kadar je pri delu, in ker se pozneje laže in hitreje odstavi.

Poučni in zabavni del.

Zaupnik.

(Spisal E. K.)

(Konec.)

Ali Ivan Aleksejevič je bil naiven. Ona, njegova ljubica, njegova nevesta je prišla, da bi dobila poljub, on pa ji je skuhal čaja in Ivana je obupavala. Ivan Aleksejevič jo je spremil domu in se galantno poslovil pred vrati njene hiše, Ivana pa je preživela mučeniško noč, kakoršne ne bi bila zaželela niti najhujšemu zlojncu.

Kmalu potem pa se je nekaj zgodilo — kdo bi vedel, ali je bilo logično ali ne? Nekdo je povedal Ivanu Aleksejeviču, da je videl Ivano Bukšičevo, ko se je v pozni uri sprehajala z nekim gledališkim igralcem po Strossmayerjevi promenadi in ko jo je on, neverujoči Tomaž, vprašal, ali je res, je enostavno odgovorila: Da. Drugi dan je naznanila uradu, da je bolna, tretji dan pa sta izginila tisti igralec in ona iz Zagreba. Nekdo je pripovedoval, da sta se skupaj odpeljala z državnega kolodvora z brzovlakom proti Reki. In odtod sta namreč odpotovala s kakšnim

Adrijinim parobrodom. Adrija vozi tudi v Ameriko. Ali kdo ve, kam sta pravzaprav šla?

To je bilo takrat.

Dolgo ni mogel Ivan Aleksejevič preboleti tega udarca. Toda s časom se je rana vendar zacelila. In ko je popolnoma, ali vsaj navidezno popolnoma ozdravil, je začelo njegovo zdravo bitje zopet hrepeneti. Včasih se je skušal sam sebi smejati, ali slabo se mu je posrečilo. Želje so se obujale in bile so močnejše od njegove pameti, ki se je pač s časom v marsičem izvežbala, zlasti odkar je imel kot novinar vedno več dotike s svetom in življenjem.

A sedaj so prihajali tisti čudni slučajji . . .

Nekoč je prišel k njemu prijatelj, ter mu je jel po kratkem uvodu razkladati svoje duševne bolečine. Bil je zaljubljen, a cela stvar je bila precej komplikovana in Ivan Aleksejevič naj bi mu svetoval. To je bila težka naloga, pa novinar je bil dobra duša, ter je storil, kar je mogel.

Pozneje je moral nekemu sestričniku pomagati, da doseže svoj cilj, mlado, lepo dekle, ki je bilo sicer zaljubljeno vanj, a se je izgovarjalo, da so njena estetična načela preveč različna od njegovih in zato se boji, da zakon ne bi bil srečen. Ivanu Aleksejeviču se je posrečilo, da jo je prepričal o neutemeljenosti njenega strahu in stvar je prišla v red.

No, to so bile malenkosti. Prihodnji slučajji niso bili več tako letni.

Ko je bil peto leto urednik „Vjestnika“, je prišel neki večer na ples pevskega društva „Kolo“ v „Hrvatskem domu“. Seveda samo s tem namenom, da bi drugi dan poročal v svojem listu. Ples je bil kostumovan in njegova modna znanost ni povsem zadostovala. Obrnil se je torej do neke znane dame, gospodične Evice Lončarjeve, s prošnjo, naj mu imenuje in razloži nekatere kostume, ki bi jih bil rad navedel v svojem poročilu. Gospica Evica je bila jako prijazna, ter mu je storila uslugo. Sprehajala sta se, roko pod roko po dvorani, on s pripravljeno beležnico in s svinčnikom, ona z rudečim obrazom, ki je morda pomenil kaj, a ne, da bi bil Aleksejevič vedel, kaj.

— In tista v črni svili, gospica, kaj je tista?

— Micika Gabaševa? — Ej, ej, doktore, zdaj pa že mislim, da se norčujete. Pa bodisi, povem vam še to, ali — potem morate tudi Vi biti dobri.

— Dober — Vam, gospica?

— Da, meni. Veste, prijaznost za prijaznost. Micika je torej kraljica noči. In sedaj — bodete li dobri?

— Vam — še boljši, nego dober.

— Torej. Vi ste vendar učen človek in — prebrisan.

— Aj, aj. Kaj pa to pomeni?

— Vam bodem že povedala, pa se ne smete smejati.

— Svečano obljubujem. Toda kaj to pomeni? Da niste morda zaljubljeni?

Gospice Evice obraz je oblila še močnejša rudečica. Tiho, sramežljivo je dahnila svoj „da“ in hitro je začela razkladati, da je njena ljubezen resnična, globoka, sploh, da ima vse lepe lastnosti, potem, da jo gotovo tudi Karpentar ljubi, Božo Karpentar, ki je koncipijent pri advokatu dr. Križu. O, gotovo jo tudi on ljubi!

— Eh, tedaj je vendar vse v redu!

— Ne, ne. Pomislite, on je strasten opozicionalec, saj veste, ljudje pravijo, da je naravnost fanatičen. Povsod deluje proti vladi, piše opozicijske članke. Pa če bi bil vsaj pristaš lojalne opozicije, ali radikalec je, grozen radikalec, ki bi rad vse sedanje razmere postavil na glavo. Moj oče pa, no, saj veste, kot oddelni svetovalec mora biti član kazine. In kaj bi bilo, ako bi dobil takega zeta?

Hm, da. Stvar je bila res malce nerodna, a zgovornosti Ivana Aleksejeviča se je posrečilo, potolažiti ubogo Evico in sicer tako temeljito, da bi mu bila dala skoro poljub, ki pa je bil gotovo v duhu namenjen groznemu radikalcu Karpentarju. Dva meseca pozneje je Ivan Aleksejevič med domačimi novicami svojega lista naznanil zaroko dražestne gospodične Evice Lončarjeve z dr. Božom Karpentarjem.

Na istem plesu pa se je zgodilo še nekaj drugega. Ona kraljica noči je imela oči prav tako črne, kakor kostum in te oči so užgale v Aleksejevičem srcu plamen, ki je povzročil, da se okretni novinar ni zanimal samo za kostum, temveč tudi za njegovo nositeljico. Micika je zahajala tudi na druge plese in Ivan Aleksejevič, ki je baje izvrsten plesalec, se je često ž njo vrtel po gladkem parketu. In zdelo se mu je, da pleše Micika prav rada ž njim. Počasi se je jelo v Aleksejevičem srcu zopet nekaj gibati.

— Hm, kdo ve, kaj bi to utegnilo biti? Da me ni kraljica noči malce očarala?

Stvar ni bila prav preveč nevarna, ali povsem vsakdanja vendar ni bila. Globoka ljubezen? Ne. Ali prava, pravcata zaljubljenost. In polagoma je začel Ivan Aleksejevič gojiti razne nade. Ali, ali . . . Aleksejevič je imel že smolo. Na nekem Sokolskem izletu na Sljeme se mu je pridružila lepa Micika, z bok česar je bil ves srečen. Tajiti itak ni mogel več, da se želje zopet zbudajo v njegovih grudih in Micika je bila dražestna. Pot je vodil precej navkreber, urednik je ponudil krasni tovarišici roko, ona se je uprla na njo in začeli sta govoriti o različnih stvareh. Nankrat sta začela razpravljati o ljubezni. In tedaj je prišlo.

— Oh, ljubezen je vendar čudna pratika, je vzdihnila Micika in Aleksejevič ji je pritrdil. Micika pa je takoj nastavila:

— Veste, človek ne bi nikdar verjel, da se zgode v življenju prav take reči, kakor jih čitamo v romanih.

— E, seveda se zgode, še često.

— No, vidite, to je dobro, da priznavate to. Torej tudi razumete kaj takega. Veste, jaz mu tako zaupam, gospod Aleksejevič! . . . Saj ste mi prijatelj, gospod Aleksejevič? Kaj ne, da ste mi?

— Prijatelj? No, seveda sem, je odvrnil urednik, malce osupnjen.

— To je dobro, to je dobro, je hrtelo dekle. Vidite, jaz moram nekemu odpreti svoje srce. Saj morda ni nič posebnega, ali tako me teži, da Vam ne morem spisati. Jaz moram nekemu povedati, kaj se godi z menoj in Vi, ki ste mi prijatelj.

— Da, da, je pritrjeval Aleksejevič ponekod zmedeno.

— Vi me bodele tudi razumeli, pa se mi ne bodele rogali. Jaz sem zaljubljena, gospod Aleksejevič, zaljubljena pravim! No, tega ni mogoče povedati.

— Kdo pa je tisti srečnik? je vprašal novinar, a bilo mu je, kakor bi ga kdo polival z mrzlo vodo po hrbtu.

— To je ravno. Oh, to je čudno, čudno! Dijak je še, veste, ali letos je že v zadnjem letniku. Prav kmalu naredi izpite. V tem ne bi bilo nobenih težav. Ampak pomislite: Turek je, Turek!

— Turek?

— No, torej ne Turek, ampak Mohamedanec.

— Morda Sulejko Hafič?

— Baš on. Ali ni to neverjetno? Ali jaz si ne morem pomagati. Zaljubljena sem vanj, pa je. Oh, kaj ne, da mi ne bodele delali pridige radi tega? Saj sem si že sama toliko dopovedovala, kolikor mi ne more deset družih dopovedati. A zaman, zaman, gospod Aleksejevič. In vidite, Vam zaupam. Oh, Vi mi bodele pomagali, kaj ne? Saj ni nemogoča stvar, samo težka je. Sulejko postane gotovo kristijan. Ampak predsodki, veste . . .

— Da, da, predsodki . . .

To pot se je Aleksejevič že prav neprijetno počutil. Vraga — on naj pomaga svojemu tekmeču, da dobi tisto nevesto, ki je sam o njej sanjal! Ivan Aleksejevič pa je bil dobra duša. Kaj bi bilo tudi pomagalo, če bi ji odrekel svojo podporo? Njegove lastne nade so že splavale in Micika — ako ne more storiti družega za njo, naj pa bode. Saj mu tako zaupa! Vzdihnil je sicer globoko in to se je zgodilo še večkrat, ali Micika je dobila Sulejka — z Aleksejevičevo pomočjo . . .

In minulo je nekaj časa. Ivan Aleksejevič se je umiril radi dražestne kraljice noči — saj tisto le ni bila globoka ljubezen, temveč samo zaljubljenost. Morda jej je bilo največ krivo ono razburjenje želja, ki se je vršilo brez njegovega intelektualnega vpliva. In te želje se niso samo zbudale, nego so rasle, dvi-

gale se, krepčale in zmagovale. Prišli so zopet dnevi, podobni tistim, ki jih je pred skoro desetimi leti preletal po Tuškancu, moreč si dušo in srce. Ljubiti, ljubiti! se je zopet oglašalo v njem, a „ljubljen biti“, bi se bilo moralo pravzaprav izgovarjati. V tem napetem duševnem razpoložaju je bil, ko se je seznanil z učiteljico Gabrijelo Tirisevo. Ponosno dekle! Ponosnega telesa in ponosne duše. Njena visoka, gobčna postava je pokazovala klasične oblike, ki bi bili lahko navdušili kakšnega Frdijo. Njeni svetli modri lasje so se bleščali kakor zlato, njene modre oči so izvajale ogromno svoto življenja in življenske moči, a skrivale so nekaj čarovnega, kar je moralo tičati globoko, globoko v njej. Bila je moderna žena, vsestransko izobrazena, brez predsodkov, in dobra slikarica. Aleksejevič jo je spoznal na nekem učiteljskem zboru, kjer je ognjevitno zagovarjala neke nove predloge, tičoč se deloma društvenih uredob, deloma pa pedagogike. Govorila je prepričevalno, strastno, videlo se je, da polaga vso svojo duso v govor, ki se je dozdeval večini poslušalcev čuden. Bile so nove, mnogim povsem neznane, pa tudi neumljive ideje. Aleksejevič pa jo je poslušal, kakor kakšnega preroka . . .

Pozneje je prišla nekoč v njegovo uredništvo. Prinesla mu je članek o novih nalogah slikarske umetnosti. Razgovarjala sta se o njenih idejah in kmalu sta se prepričala, da sta si v marsičem zelo sorodna. Govorila sta dolgo in potem sta si obljubila, da bodeta še večkrat debatirala o duhu svojega časa in o njegovih zahtevah. To se je tudi zgodilo, češče in češče — in ob teh pogovorih je zalezla tista globoka, vsemogoča ljubezen, ki zna vse porušiti, pa tudi vse zgraditi v Aleksejevičevo srcé. In ž njo peklensko trpljenje in nebeške nade.

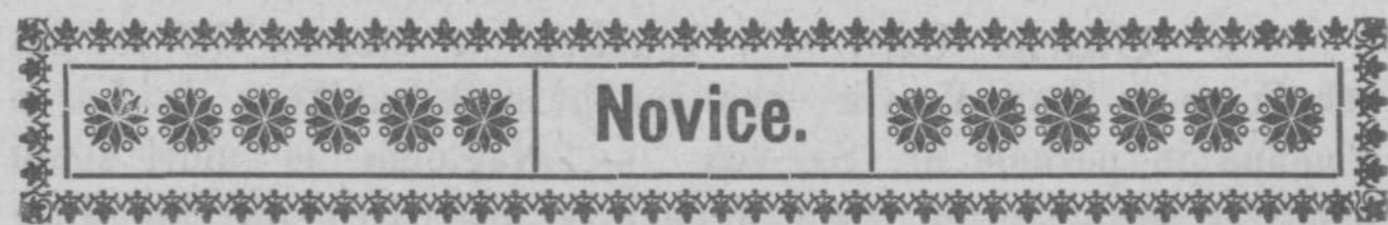
Dolgo ni hotel sam sebi verjeti. Morda je zopet samo zaljubljenost? Ali kmalu se je prepričal, da je prava, koprneča, zahtevajoča ljubezen, ki pomeni nesrečo, ako ne doseže svojih ciljev. On ni vedel, ali je ona opazila, kaj kipi v njem. Izrekel ni še besede . . . Ali čutil je, da bi bilo grozno zanj, ako bi zopet doživel razočaranje. Pa tega ni niti verjel. Tako se strinjata, če tudi ne v vseh posameznostih, pa tembolj v glavnih idejah upa, kaj to, če se strinjata? Ali on jo ljubi, kakor je samo enkrat ljubil — takrat! Zakaj se ne bi izpolnile njegove nadeje? Zakaj ne?

Vpraševal je samega sebe, odgovor pa mu je dala Gabrijela. Neki dan je privihrala v njegovo uredniško sobo, sedla na naslonjač, pa začela pripovedovati brez pozdrava, brez uvoda.

— Čuj me, pa se čudi. Čudno je, marsikom se bo zdelo še drugače, ali meni ni nič mar. Ali poznaš Gabrika? Kiparja Gabrika? Pravi potepenec je. Na njem ni menda nič dobrega, samo talentiran je jako. Lep tudi ni, njegove ideje so mojim dijametralno nasprotne, nepraktičen je do zla boga; jaz res ne vem,

kaj bi povedala dobrega o njem. Nekaj ciganskega pa tiči v njem, prav ciganskega, drugače ne morem povedati. Vsa družba ga ceni za malo in ga imenuje ničvredneža. Ta človek bi bil zmožen, da bi pretepal svojo ženo. In glej — Ti si prvi, ki mu to zaupam in za sedaj tudi edini — glej, tega človeka ljubim. Da ti veš, kako ga ljubim! Blazna sem po njem in vzela ga bom . . .

Ivan Aleksejevič mi je povedal vso stvar. Njegov glas je bil zdaj ironičen, zdaj resno bolesten; zdaj trd kakor jeklo, zdaj mehak kakor maslo. Kateri je bil pravi ton njegovega bistva, mi ni lahko povedati. Ivan Aleksejevič je jako bled, nervozen, sam pa pravi, da je bedasto smešen. In melanholičen, nevarno melanholičen je, ker ga imajo ljudje tako radi in ker mu tako zaupajo . . .



— **Osebnosti.** Deželno knežjim komisarjem pri pri kranjski trgovski in obrtni zbornici je na mesto dvornega svetnika dr. pl. Rülina imenovan deželnovladni svetnik g. Gustav Kulavics. Deželnovladni koncipist gosp. dr. Frid. Lukan pride k deželnemu šolskemu svetu, konceptni praktikant gosp. R. Svetek pa k okr. glavarstvu za ljubljansko okolico.

— **Kopitarjeva korespondenca.** Pripravlja se popolna izdaja Kopitarjevega dopisovanja. Da se zbere gradiva kolikor mogoče popolno, obračamo se do vseh lastnikov Kopitarjevih in Kopitarja tičočih se pisem, da jih blagoizvolijo poslati bodisi v izvorniku ali pa v diplomatično natančnem prepisu, v porabo gg. izdateljema, dvornemu svetniku Jagiću in Ferd. Menčiku (Wien, I., Josefsplatz, Hofbibliothek). Pisma se bodo takoj, ko se literarno porabijo, z zahvalo vrnila lastnikom.

— **Konec šolskega leta.** Na ljubljanskih ljudskih šolah je bilo 15. t. m. zaključeno šolsko leto na običajni način. Istotako tudi na onih državnih šolah, na katerih se šolsko leto radi maturitetnih izkušenj ni že prej zaključilo.

— **Državne podpore obrtne nadaljevalne šole.** Naučno ministrstvo je za tekoče leto dovolilo podpore naslednjim obrtno-nadaljevalnim šolam in sicer: šoli v Postojni 640 K, v Škofjiloki 650 K, v Kočevju 760 K, v Krškem 580 K, v Kranju 700 K, v Ljubljani 4600 K, v Metliki 820 K, v Trzinu 780 K, v Radovljici 800 K, v Ribnici 700 K, v Novem mestu 900 K, v Kamniku 780 K, v Šmartnem pri Litiji 600 K, v Toplicah-Zagorju 480 K in v Št. Vidu nad Ljubljano 900 K.

— **Reparticija rekrutov.** Glasom repartacije so se letos potrjeni, v Ljubljano pristojni mladeniči uvrstili tako, da je žrebna številka 89/I zaključna številka rekrutnega kontingenta vojske, žrebna številka 7/II pa zaključna številka rekrutnega kontingenta domobranstva. Nadomestni rezervisti se uvrste v vojsko in domobranstvo pri kontingentnem obračunu in eventualnem primankljaju v rekrutnem kontingentu se pokrijejo s čezštevilnimi po vrsti žrebnih števil.

— **Pomenljiv sklep slovenske posojilnice.** Občni zbor okrajne posojilnice v Ljutomeru je sklenil, naj se od čistega dobička za leto 1901., 4699 kron 36 stot., porabi polovica za premoženje rezervnega fonda, polovica pa se naloži kakor ustanovni fond za slovensko meščansko šolo v Ljutomeru! Izvrstna misel!